

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa S. D. przeciwko M. C.
o zapłatę i z powództwa wzajemnego M. C.
przeciwko S. D.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 stycznia 2010 r.,
na skutek skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 18 czerwca 2009 r., sygn. akt II Ca (...),

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2009 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację powoda (pозwanego wzajemnego) S. D.

Powód (pозwany wzajemny) wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego.

Wymagania o charakterze konstrukcyjnym, jakie musi spełniać skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia określa art. 424⁵ § 1 k.p.c. Należy do nich m.in. obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wymóg wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarga powoda (pозwanego wzajemnego) nie spełnia wymienionych wymogów.

Prawidłowe spełnienie wymogu określonego w pkt 4 art. 424⁵ § 1 k.p.c. polega nie tylko na złożeniu przez skarżącego oświadczenia o wystąpieniu szkody ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru, ale i na uwiarygodnieniu tego oświadczenia. W tym celu, w związku z treścią art. 243 k.p.c., skarżący winien powoływać i przedstawiać zarówno dowody, w tym tzw. dowody nie dające pewności, jak i inne środki, nie uznawane przez kodeks za dowody np. pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów itp. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 października 2006 r., I BU 5/06, niepubl.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Na marginesie należy wskazać, że koszty postępowania, które poniosła strona nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi, przewidzianej w art. 424¹ k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, niepubl.).

Z kolei obowiązek wynikający z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. wymaga przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Nie chodzi jedynie o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie, ale i inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia, czyli powództwa opozycyjne oraz zwykłe i specjalne środki funkcjonujące w postępowaniu nieprocesowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Nadto ustawodawca wymaga „wykazania”, a nie jedynie wskazania, przytoczenia, do czego ograniczył się w przedmiotowej skardze skarżący. Zatem każdy wnoszący skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia musi przeprowadzić stosowny wywód jurystyczny w celu dowiedzenia niemożności wzruszenia orzeczenia w drodze innych środków prawnych. Wywód taki byłby zbędny jedynie wówczas, gdyby zostały dołączone do skargi odpisy prawomocnych orzeczeń wskazujących, że zastosowanie innych środków procesowych okazało się nieskuteczne np. odpis postanowienia o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17 oraz z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 112).

Braki w zakresie wymagań konstrukcyjnych nie podlegają uzupełnieniu, a skarga nimi dotknięta jest odrzucana *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił skargę.